

Paholaisen riivaama

muistelmat

ALICE COOPER

ja Daniel Richler

Suomentanut Juha Ahokas

LIKE

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos *Devil on My Shoulder*

Copyright © 2026 by Nightmare, Inc.

Alkuperäinen kansi: Paul Buckley

Kansikuva: Steve Double

Cover copyright © 2026 by Hachette Book Group, Inc.

First Edition: October 2026

Da Capo

Hachette Book Group

1290 Avenue of the Americas

New York, NY 10104

grandcentralpublishing.com

@grandcentralpub

Suomenkielinen laitos © Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kustannusosakeyhtiö Otava

Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki

tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52747-3

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2026

Tämä kirja on omistettu kaikille ulkopuolisille.
Jos et sopinut joukkoon... kuulut voittajiin!

SISÄLLYSLUETTELO

Alkusanat	11
1. luku	13
2. luku	28
3. luku	41
4. luku	48
5. luku	62
6. luku	86
7. luku	96
8. luku	117
9. luku	144
10. luku	164
11. luku	182
12. luku	202
13. luku	211
14. luku	227
15. luku	247
16. luku	272
17. luku	288
18. luku	319
19. luku	348
20. luku	363
21. luku	386
Kiitokset	410
Kirjallisuusluettelo	411
Lainattujen sanoitusten ja kappaleiden tekijänoikeudet	412
Kirjan toisesta tekijästä	417
Aakkosellinen hakemisto	418

...hiljainen tuulen hyminä.

– Ensimmäinen Kuningasten Kirja 19:12

ALKUSANAT

Olen kertonut paljon tarinoita elämäni aikana, ja osa niistä on ollut totta! Kun minua haastateltiin, kitaristimme Glen Buxton saattoi kumartua hölmistyneen toimittajan puoleen ja sanoa: ”*Kymmenen prosenttia.*” Glen oli oikeassa, sillä harvoin olen antanut faktojen pilata hyvää tarinaa. Johtuisiko se irlantilaisesta perimästäni? Minua on siunattu hyvillä puhelajoilla. Vaikka en ole päässyt *Guinnessin ennätystenkirjaan* retorisilla tai-doillani, rohkenen väittää, että olen ollut kaikkien aikojen epäluotettavin haastateltava. Olen liioitellut ja värittänyt juttujani, kuton sotkuista verkkoa sitä mukaa kuin olen siirtynyt eteenpäin.

Pitkäaikainen ystäväni ja tuottajani Bob Ezrin sanoo, että suurin osa tarinoistani on muuttunut ajan myötä ja mutatoitunut kuin hyvänlaatuisen virus. Muutos on riippunut ympäristöstä tai puhekuppanista, mutta olivat fyysiset tai ajalliset puitteet mitkä hyvänsä, uudet versiot ovat vähitellen ottaneet paikkansa ja kerääntyneet kerros kerrokselta entisten päälle niin, etten edes minä enää tiedä, mikä on totta ja mikä kuvitelmaa. Toivon, että tällä kertaa saan kaivettua totuuden esiin myyttien keskeltä. Lupaen käsitellä niin teurastetut kanat kuin palavat housut, boikotit ja levyroviot, puoskaroinnin ja evankelistojen harjoittaman painostuksen, ouija-laudat ja räyhähenget, henkiinheräämiset ja haudantakaiset kostot, transvestiitit, varkaat, narkomaanit ja toivottomat alkoholistit, tuhopoltot ja kolarit, esiintyvän artistin houkutukset ja velvollisuudet julkisuuden valokeilassa – niin totuudenmukaisesti kuin vain pystyn.

Parantumattomillakin sekopäillä on täytynyt olla lapsuus, joten kerron myös Alicen koko tarinan, sen miten *hänestä* kehittyi pimeyden ruhtinas. Tunnen hänet riittävän hyvin pystyäkseni siihen, *liiankin* hyvin itse asiassa. Olimme kuin paita ja peppu aikoinaan, ja olin sen takia päästä hengestäni. Sydämessäni olen kuitenkin perin tavallinen kaveri, ja haluan kertoa lukijoilleni, miten selviytyä vaaroista, joille joutuu alttiiksi silloin, kun tavallinen elämä karkaa hallinnasta. Liian moni tuntemani rocktähti ei ole

pystynyt tekemään eroa arjen ja esiintymislavan välille vaan on menehtynyt aivan liian nuorena. Näin jälkiviisauden turvin ja henkisesti kypsyneenä (78-vuotiaana todellakin *toivon* sen pitävän paikkansa edes jossain määrin) haluaisin kuvailla matkaani, jonka tein Alicen kanssa helvettiin ja sieltä takaisin, koska muutkin kuin rockmuusikot voivat eksyä tieltään. En halua luoda vaikutelmaa, että minulla olisi messiaaninen kutsumus, mutta jollain kieroutuneella ja päähkähullulla tavalla uskon, että minut on lähetetty tekemään tänne hyvää. Se jos jokin todistaa, että Jumalalla on huumorintajua.

1. LUKU

Maailmasta tuskin löytyy kauhuelokuvaa, jota en olisi nähnyt, ja suurin osa niistä on saanut minut nauramaan katketakseni. *Manaajaan* olen kuitenkin suhtautunut aina äärimmäisen vakavasti. Elokuva herättää pelon tunteita jo taitavasti kootulla rakenteellaan, ja tekijät luovat jännitystä niin nerokkaasti kuin vain Hollywoodissa osataan: Regan ja hänen äitinsä leikkivät ouija-laudalla ja osoitin riehaantuu, Regan pissaa illalliskutsuilla transsissa lattialle, puristaa lääkäriinsä sukuelimiä ja lääkärit työntävät neulan hänen selkäyttimeensä kuvatessaan hänen aivojaan. Mieltä ahdistavat temput säikäyttävät katsojan pahemman kerran jo kauan ennen kuin paholainen astuu kuvaan. *Manaaja* ei pelkästään nakerra tietoisuuden puolustusmekanismeja tai herätä pelkoa älyllisyydellään vaan saa *sielun* vapisemaan pelosta.

Aavejahdin ja *Haamutiimin* tuottajat ovat pari kertaa pyytäneet minua mukaan ohjelmiinsa, mutta olen kieltäytynyt kutsusta. Sanoin: ”Hei, ette pelkästään juttele aaveiden kanssa. Jos yritätte saada yhteyden kuolleisiin, manaatte henkiä. Olette yhteydessä paholaisiin.” Katson toki aaveista keruvia ohjelmia, ne kiehtovat minua, mutta itse haluan vain tuntea vihollieni. En usko satuihin ”kodittomista” haamuista tai yksinäisistä pikkutyttöistä, jotka itkevät irlantilaislinnojen tyrmissä ja huutavat apua. Luuletko tosiaan, että huutaja on pikkutyttö? *Mieti uudemman kerran.* Houkutus mennä apuun on suuri, mutta mitään hyvää siitä ei voi seurata. Paholaiset ovat todella taitavia esittämään rakkaimpiasi saadakseen valppautesi herpaantumaa ja vietelläkseen sinut.

Yhden asian haluan tehdä selväksi: Alice ei ole Saatanan ruumiillistuma. En ole koskaan liehitellyt Paholaista tai tehnyt mitään saatanalista estradilla. En piirtäisi hänestä edes pilakuvaa, koska Saatanan juoniin kuuluu, että häntä *ei* oteta vakavasti. Saatanan suunnitelmaa on kuvaillut hienosti C. S. Lewis kirjassaan *Paholaisen kirjeopisto* (sama tyyppi kirjoitti *Velhon ja leijonan*), jota eräässä vaiheessa ihailin niin paljon, että toivoin

voivani tehdä siitä Broadway-musikaalin. Kirjassa nuori demoni nimeltä Koiruoho pyytää sedältään Poralta neuvoja, miten varastaa tehtäväkseen annetulta mieheltä sielu. Setä kertoo monista eri tavoista, joilla ihminen on vieteltävissä ja turmeltavissa. Hän neuvoo Koiruohoa esiintymään pilakuvanaan: hiilihankoa punaisissa trikoissa pitelevä pikkuinen piru kuiskuttelee uhrin olkapäällä ja saa näin miehen nauramaan yliluonnollisuuden ja lopulta myös itse Jumalan idealle. Kun minä esitän Alicea, hän ei yritä hassutella paholaisen lailla. Hän on täysin vakavissaan omaksumassaan roolissa, kuin näyttelijä keskiaikaisessa moraliteetissa, ja sen vuoksi albumillani *Last Temptation* lapsuuden *alter egoni* Steven sanoo vanhalle vihtahousulle suorat sanat:

*I tell ya right now I don't want your reptile embrace
I don't want to follow you to your place
I don't want to be a child of disgrace
You can take your whisky-soaked, foaming-at-the-mouth, toilet-talking,
pea-soup spewing, sweating-blood demon-breath out of my face*

Isänpuoleinen isoisäni Thurman Sylvester Furnier oli Jeesuksen kirkon lähetyssaarnaaja. Kun hän 1930-luvulla huolehti sioux-heimon henkisistä tarpeista Etelä-Dakotassa, hänen kirkkoonsa kuulunut nainen otti yhteyttä ja kertoi: ”Kuusivuotias poikani on riivattu. Voisitteko tulla autamaan?” Niinpä isoisäni matkusti reservaattiin, jossa hänen kertomansa mukaan tuuli puhalsi tasangolta ja nostatti tomua ainoasta, uurteiseksi kuluneesta hiekkatiestä. ”Et pysty kuvittelemaan sitä lohduuttomuutta”, hän kuiskasi käheällä äänellä kuin jo melkein unohtamansa rukouksen. ”Paljasjalkaiset ja takkutukkaiset lapset leikkivät takapihoilla lian, ruostuneiden sähköjohtojen ja säilykepurkkien keskellä samalla kun voimalinjat huojuivat säänpieksmien pylväiden varassa ja kuiva maaperä halkeili korkean ja ikuisesti samanlaisena pysyvän taivaan alla. Aurinko ei niinkään paistanut kuin paljasti epäkohtia. Tervapaperilla katettuja matalia hökkeitä kyyhötti siellä täällä, ikkunoihin oli tungettu riepuja pitämään tuulta loitolla ja savu kiemurteli ruostuneista piipuista hiljakseen. Miehiä nojaili

avolava-autoihin tai istuskeli tupakoimassa ja katselemassa taivaanrantaan aivan kuin odottaen jotain saapuvaksi. Töitä oli harvassa. Maaperä ei tuottanut mitään ja tehtaot olivat kaukana. He metsästivät siellä, missä pystyivät. Raapivat kokoon sen, mitä pystyivät. Odottivat sosiaalihuollon sekkejä. Odottivat postia. Odottivat Herraa.”

”Se oli lama-aikaa”, isoisä kertoi minulle. ”Voitko kuvitella, millaista oli reservaatissa, jos muualla Amerikassa nähtiin nälkää? Kysyin yhdeltä heimopäälliköistä, kuinka on mahdollista, että koiria on niin paljon mutta missään ei näy pentuja. ’Pennuista tehdään keittoa’, mies vastasi.”

Naisen perhe asui savesta tehdyssä pyöreässä kupolimajassa, jonka keskellä oli tulipesä ja katossa aukko, josta savu pääsi ulos. Huopien alla lepattavien liekkien vieressä istui kuusivuotias poika ja tuijotti eteensä kuin hypnotisoituna. Isoisäni kumartui ja istuutui tulisijan toiselle puolelle poikaa vastapäätä. Jos lukuun ei otettu hiilloksen napsahdusta ja suhinaa, muutaman minuutin ajan vallitsi täysi hiljaisuus. *Tiedän, kuka sinä olet*, pikkupojan suusta kuului yhtäkkiä syvällä ja karhealla suden murinan mieleen tuovalla äänellä.

Siihen isoisä sanoi kuivan asiallisesti: *Siinä tapauksessa tiedät, miksi olen täällä.*

”Tiesin, että vastassani oli pahuuden ruhtinas”, hän kertoi. ”Lapsi oli demonin riivaama. Riippumatta siitä, ovatko alkuperäisheimot kristittyjä tai mihin nämä uskovat, he eivät pysty luopumaan hengistään, autiomaan, taivaan tai maan hengistä, joten he ovat helppo saalis riivaajille. Heillä on vaikeuksia puolustautua riivaajia vastaan. Niinpä poika ponkaisi pystyyn, potki hiekkapölyä ympäriinsä ja silmilleni ja murisi, ei lakotaksi vaan jollain oudolla kielellä, jota edes hänen äitinsä ei tunnista. Lopulta nousin itsekin ja sanoin: ’Herramme Jeesuksen nimeen, minä varoitan sinua!’ Lapsi väheni ja kaatui kouristellen maahan.”

Olen yhdeksänvuotias ja tunnen pelonsekaista kunnioitusta isoisän kertoessa tarinaansa. Kun kuulee jotain sellaista herkässä iässä, sen muistaa loppuelämänsä.

Isälläni oli tapana sanoa, että jos Alice Cooperin fanit kuulisivat näitä juttuja, he pitäisivät perhettämme outona – oudompana kuin itse Alice Cooperia. Hän varoitti haastatteluja kärttäneitä toimittajia ja sanoi voitavansa kertoa kirkostamme tarinoita, joita tuskin kukaan heidän lukijois-

taan uskoisi eikä se olisi mikään ihme, joten olisi parempi olla kirjoittamatta mitään koko asiasta. Yhtä kaikki hän väitti, että toisen polven pappina hän tiesi yliluonnollisten ilmiöiden olevan totta, ja minä perin hänen uskonsa. Olen aina tuntenut sangen tervettä pelkoa Jumalaa kohtaan ja ymmärtänyt, että Jumala ja Saatana ovat hyvän ja pahan lähteitä maailmassa ja taistelevat sieluistamme. Mielestäni juuri se on merkittävin taistelu, jota maailmassa käydään, ja sen taistelun ympärille pyhät tekstit kietoutuvat.

Lapsena en uskonut Jumalaan täydestä sydäimestä, toisin kuin nyt. Ei häneen uskonut siskoni Nickiekään, eivätkä edes vanhempani aluksi. Joka sunnuntai pukeuduimme velvollisuudentuntoisesti kuin Norman Rockwellin maalausten kunnan kansalaiset ja lähdimme kirkkoon, mutta juuri sillä tavalla tehtiin siihen aikaan. Niin oli Amerikassa tapana. Minä ja kaverini luultavasti omaksuimme evankeliumin sanoman jollain tasolla, mutta sen tarkemmin emme sitä kuunnelleet. Jos kiinnitin opetukseen huomiota, niin se tapahtui myöhemmin rippikoulussa, jossa viittasin ja esitin nenäkkäitä kysymyksiä, kuten: ”Kuulkaa, neiti. Jos Aatami ja Eeva olivat kerran ensimmäiset ja ainoat ihmiset, eikö heidän lastensa pitäisi naida omat sisarensa saadakseen lapsia? Ja eivätkö silloin melkein kaikki Maan asukkaat olleet sisäsiittoisia pölkypäitä?” Sellainen kakara minä olin. Kuin kohti vaikeuksia hakeutuva ohjus mutta hauska. Historiantunnilla saatoinkin kysyä: ”Eivätkö brittisotilaat olleet tyhmiä, kun pukeutuivat punaiseen? Eikö heihin ollut silloin helpompi tähdätä?” Ehkäpä opettajat pitivät minusta juuri siksi, että ahdistelin heitä kysymyksillä, joita ikäiseni lapsi ei välttämättä esittänyt.¹

Aina toisinaan ihmettelen, mistä alter egoni, Alice, on tullut. Roistot ja psykopaatitkin ovat olleet joskus lapsia, eikö vain? Voin nähdä hänen ilmestyvän vierelleni kirkonpenkkiin ja haistaa rikin saippuan sijasta, mutta kukaan muu ei häntä näe. Olen pannut merkkeille hänen varjonsa, kun hän on hiiviskellyt leikkikentän laidalla, hyräillyt kehtolauluja takaperin ja kirjoittanut liidulla ”Lepää rauhassa” tyttöjen hyppyruutuihin jalkakäytävällä. Uskon, että ammatikseen eläimiä täyttänyt isä ja vaudevillessa laulanut spiritistisiin istuntoihin mieltynyt äiti kasvattivat hänet

¹ Molempiin kysymyksiin löytyy hyviä vastauksia, mutta itse asian kannalta sillä ei ole merkitystä.

homeisessa viktoriaanisessa talossa ja että hänen iltasatunsa olivat peräisin lattialautojen alle piilotetuista roskaromaaneista. Hän opetti lemmikkitarantulansa esittämään kuollutta käskettäessä. Ja siellä keskellä kirkkoa hän iski minulle silmää.

Tiedän, kuka sinä olet.

Omasta mielestäni olin vain tavallinen lapsi, joka pelasi koripalloa koulun jälkeen ja kävi elokuvissa lauantaisin. En olisi voinut olla tavallisempi. Muistatko DC Comicsin Atlas-sarjakuvien mainossivujen röntgenlasit ja pierutyynyt ja pojan, jolla oli siilitukka ja lyhythihainen ruutupaita ja joka silmät suurina kaupitteli *Grit*-lehteä?² Myymällä samaa lehteä ovelta ovelle ansaitsin ensimmäiset taskurahani! Mainoksen poika olisin voinut olla minä.

Tai hän olisi voinut olla Alice. Käy vilkaisemassa valokuvaani – tai oikeastaan yhteistä kuvaamme kuusivuotiaina *Along Came a Spiderin* sisäkannessa. Miten sievä poika. Perin viaton. Sääli, että hänestä tuli sarjamurhaaja...

Monien minuun vaikuttaneiden muusikoiden lapsuudentarinat alkavat blitzin helvetillisissä olosuhteissa tai jollain muulla toisen maailmansodan näyttämöllä, mutta minä, Vincent Damon Furnier, synnyin 1948, ainakin viisi vuotta heitä myöhemmin. Kirjassaan *Stone Alone* Bill Wyman kertoo hevosenlihan ja naapuritalon raunioista kerättyjen nokkosten syömisestä, mutta koska Amerikkaa ei pommitettu, minun ei tarvinnut kiipeillä kivikasoissa. Oma 1950-lukuni oli todella idyllinen, parhaita lapsuusvuosia kautta aikojen.

Näen mielessäni Eastpointen, lapsuuteni Detroitin esikaupungin, teollisuusalueena, tyypillisenä Motor Cityn...

Anteeksi vain, mutta tuo ei vastaa minun muistikuviani.

Mitä oikein tarkoitat? Et edes ollut siellä.

Olen aina ollut täällä. Tarkoitan vain, rakas Vince, että sekoitat muistosi lempielokuvasi *Alastoman sataman* Hobokenin kaltaisiin paikkoihin. Et varttunut missään kovilla kaduilla.

² Kerran viikossa ilmestynyt pikkukaupunkien ja maaseudun asukkaille suunnattu julkaisu oli Amerikan suurin perhelehti. Sen sisältö oli tervehenkistä ja jossain määrin uskonnollisesti orientoitunutta, virkistävän epäpoliittista ja tarkoituksellisesti ristiriitoja kaihtavaa, jos sitä vertaa nykypäivän ilmiöihin. Muistan *Gritin* ennen kaikkea Taika-Jim- ja Dixie Dugan-sarjakuvista.

Hyvä on, jospa muotoilen mielikuvani uudelleen. Detroit *oli* kova kaupunki, mutta nuorena en päässyt tutustumaan siihen puoleen. Vaikka autoteollisuus kukoisti, en nähnyt useinkaan tehtaita, satamalaitureita tai autoyhtiöiden palatsimaisia art deco -tyylisiä pääkonttoreita, koska kävimme keskustassa yleensä vain katsomassa kiitospäivän paraattia. Asuimme tyypillisellä sodanjälkeisen korkeasuhdanteen synnyttämällä alueella. Puiden reunustamilla siisteillä kaduilla oli perätysten hyvin hoidettuja omakotitaloja, joista useimmat olivat yksikerroksisia tiilirakennuksia ja joihin kuului katettu veranta – se ei kuitenkaan ollut mikään valkoiseksi maalattujen säleaitojen amerikkalainen pikkukaupunki vaan pikemminkin vasta rakennettu taajama. Kaikki perheet kuuluivat keskiluokkaan tai hyvin toimeen tulevaan työväenluokkaan. Taloudellisesti kotikatamme Lincoln Avenue olisi vastannut Monopoli-lautapelissä – Tennesseessä tai New York Avenueella – keskitason oransseja kiinteistöjä, jotka kuvastivat aikakauden keskiluokan kunnianhimoisia pyrkimyksiä. Maksoimme vuokraa tilavasta talosta kolmekymmentä dollaria kuukaudessa (vähemmän kuin neljäsataa dollaria nykyrahassa), meillä oli lämmitys talvisin ja aina riittävästi ruokaa.

Black Bottomin ja Paradise Valleyn kaltaiset Detroitin alueet olivat rankkoja paikkoja siihen maailman aikaan, mutta uudet esikaupunkimme oli suunniteltu yhteisön ja perhe-elämän tarpeita silmällä pitäen ja huomiota kiinnitettiin puistoihin ja vapaa-ajan palveluihin. Olimme kuulleet puhuttavan nuorisorikollisista, jotka kaikki tupakoivat ja joilla oli linkkuveitset ja nahkarotsit, mutta meillä päin heitä ei nähnyt. En ollut koskaan todistanut pientä nujakointia kummempaa puhumattakaan siitä, että minut olisi hakattu kadulla. Näin ehkä yhden tappelun ojankaivajan ja jonkun toisen tyyppin välillä, muistan nimittäin, että se ei näyttänyt yhtään samanlaiselta kuin televisiossa – veri ja väkivalta olivat kumpikin todellisia. Se jätti jälkensä minuun. Olen aina suhtautunut kaksijakoisesti väkivaltaan: lauluni ja lavashowni ovat veren kyllästämiä, mutta en kaipaa sitä oikeassa elämässä. Kun minä ja kaverini, Donnie, Mike ja Butchie, otimme mittaa toisistamme, kukaan ei yrittänyt satuttaa toista, kunhan painiskelimme. Leikimme karjapaimenia ja intiaaneja (tytöt olivat aina intiaaneja, tietysti) ja sodimme multapaakuilla tyhjille tonteille nousevilla rakennustyömailla. Viritimme ansoja rakentajien esiin kaivamissa kellareissa

ja viskelimme toisiamme kuivuneilla kokkareilla, ja jos kokkare osui, se hajosi niskaan kuin likainen ja sohjoinen lumipallo. Se sitten teki kipeää.

Eastpointessa italialaista katua seurasivat saksalainen ja irlantilainen katu, mutta kaikki olivat tuttuja keskenään ja lapset leikkivät yhdessä. Koska kadullamme asui tuolloin enimmäkseen puolalaisia, melkein kaikkien ystäväni sukunimen lopussa oli ski-pääte: Wiśniewski, Lewandowski, Dombrowski. Muut lapset huvittelivat lisäämällä ”ski” meidän nimemme loppuun, ja jonkin aikaa olimme Furnierski!³ Mutta vaikka me olimme olleet eurooppalaisia siirtolaisia joskus aikoinaan, jos meiltä olisi kysytty Euroopasta, olisimme vastanneet: ”Missä se on?” Itäisessä Detroitissa ei ollut mitään eurooppalaista, seutu oli täysin amerikkalainen: täh-tilippuja roikkui joka ainoasta tangosta, löytyi hot dogeja, Wonder Breadia, Kool-Aid-mehujauhetta ja Baby Ruth -patukoita, heinäkuun 4. päivänä katsottiin itsenäisyyspäivän paraattia ja pidimme jopa Detroit Red Wingsin Gordie Howea ja Terry Sawchukia Amerikan kunniakansalaisina.

Unohtamatta tietenkään baseballia. Katujengien sijasta meillä oli baseballjoukkueita ja pelasimme aina koko päivän, kunnes iltahämärä nielaisi likaisen pallon. Heti aamulla herättyämme suuntasimme tyhjälle tontille ja pohdimme: ”Keitä vastaan pelaamme tänään? Irkkuja vai? Siistiä! Huomenna pelaamme italialaisia vastaan.” Eastpointen taajamassa harjoitettiin ehdottomasti rotuerottelua 1950-luvulla, ja vaikka käymääni Kantnerin kansakouluun otettiin yhtenä harvoista kouluista myös mustia oppilaita, minulla ei ollut mustia kavereita. Siitä huolimatta en muista, että ketään olisi syrjitty ihonvärinsä takia asuinalueellani. Ehkä se johtui seudulla vietetystä suojatusta elämästä, mutta vasta myöhemmin 1960-luvulla, kun rotumellakat alkoivat, panin merkille, että Amerikassa käytiin oikeastaan rotusotaa. Silloin lapsena, jos leikin mustien penskojen kanssa, he olivat vain ”mustia penskoja” ja pelasivat pallopelejä paljon paremmin kuin me valkoiset!

Lähiseudulla oli viitisen perhettä, joilla oli ikäisiäni lapsia. Joka lauantai yksi naapureista vei meidät leffaon, ja kun palasimme takaisin, esitimme

³ Kirjoittaessani kirjaani *Alice Cooper, golfhirviö* kerroin, että Furnierit olivat hugenotteja, osittain kanadanranskalaisia, jotka tulivat uuteen maailmaan ranskalaisten protestanttien mukana 1600-luvulla. Pikkuserkkuni oli markiisi de Lafayette, sama Lafayette, joka piti huolen, että ranskalaiset tukivat Amerikan vallankumousta ja taisteli George Washingtonin rinnalla Valley Forgeissa. Vielä jännittävämpää on se, että olemme kaukaista sukua John Wayne! Nickie sai sen äskettäin selville.

kohtauksia näkemistämme elokuvista. Suosikkejamme oli *Jumalten lemmikki*. Howard Keelin ja Esther Williamsin tähdittämä musikaali kertoo barbaarien ja roomalaisten kiistoista (ja totta kai me pojat näyttelimme barbaareja, kun taas tytöt olivat pehmeitä ja hemmoteltuja roomalaisia). Keräsimme jopa varoja tuolloin yhä vaarallista poliota varten. Saimme kokoon noin kahdeksantoista dollaria, joka vastaa paria sataa nykyrahassa, joten rohkenisin väittää, että panimme pystyyn oikein hyvän esityksen!

Lapsena olin varsin taitava matkimaan ihmisiä. Suosituin hahmo siihen aikaan oli Davy Crockett. Lukuisia kertoja minä ja meitä vastapäätä asunut Donnie esitimme ”The Ballad of Davy Crockettia”. Pitkät kepit olivat musketteja, jotka veimme olalle (Nickie-siskoni sanoo, että Davy Crockett oli *Killeriltä* löytyvän ”Desperado”-hahmon ensimmäinen henkilöitymä), ja autotallissa tai lepotuoleissa kuistilla istuvat ystävämmme pitivät kaikki esityksestä, olimmehan tosi suloisia. Sillä tavalla lähdin mukaan viihdealalle! Tosin hassua kyllä, äidillä oli tapana sanoa, että juoksin mieluummin karkuun ja piilouduin kuin annoin aikuisten ottaa minusta valokuvia. ”Aja telkaa, kuinka monta kuvaa hänestä on otettu sittemmin!” äiti päivitteli.

Mieleeni olivat myös kaikenlaiset hurjat seikkailut. Joka halloween pukeuduin Zorroksi. Lumouduin Tyrone Powerin liikkeistä *Zorron merkissä* ja Danny Kayesta *Hovinarrissa*, jossa hän kuvittelee olevansa maailman paras miekkailija, kun hänet on vaivutettu hypnoosiin. Lavalla olen yhä maailman paras, kun teen säilälläni silppua setelinipusta. Hollywood innoittaa minua edelleen, kuten ”King of the Silver Screenin” henkilöahmoa albumilla *Lace and Whiskey*:

*By day I'm a working man, layin' bricks or layin' pipe
I don't stand out in a crowd, just look like one of the guys
Little do they know when I'm alone in bed at night
I become the King of the Silver Screen*

*I stare the ceiling there, know where I belong
I two-step with Fred Astaire, fightin' old King Kong
I can be any hero at all, Zorro or Don Juan
I know I'm the King of the Silver Screen*

Olin yhdeksän, kun näin Elviksen *The Ed Sullivan Showssa*. Esitys sai minut haltioitumaan. Menin välittömästi huoneeseeni, suljin oven ja lukitsin sen, koska pelkäsin, että Nickie kiusoittelisi minua. Käänsin kaukuiseni ylös ja virnistin peilille. Muuta ei tarvittu. Kuten tunnettua, tuossa lähetyksessä Elvistä kuvattiin vain vyötäröstä ylöspäin (hänen koko vartalonsa *The Milton Berle Showssa* oli herättänyt tyrmistystä ympäri maata), mutta huomasin, että lantio seurasi kuin luonnostaan ylävartalon liikkeitä ja että matkin häntä varsin hyvin. En tietenkään ajatellut ilmiön seksuaalista puolta, pohdin vain, että *jos pystyisin tekemään tätä sen sijaan, että ryhtyisin palomieheksi tai hakisin töitä rakennuksilta...*

Nickiekin osasi pyörähdellä parketilla. Vanhempiamme kutsuttiin usein italialaisiin häihin, ja he ottivat meidät mukaan tanssimaan 50-luvun musiikkia, kun muut vieraat seisoskelivat ympärillämme ja katselivat. Halitsimme kaikki *American Bandstandin* tyyliin kuuluneet tanssit: chicken, boogie woogie, bunny hop, jitterbug ja polkka. Isä ja äiti rohkaisivat meitä, koska parikymppisinä he itse olivat olleet jitterbugin mestareita. Löysin äskettäin 1940-luvulta peräisin olevan valokuvan heidän voittamastaan kilpailusta: nilkkasukkainen äiti oli ponkaissut ilmaan ja isä otti hänet vastaan leveälahkeisessa zoot-puvussaan. Jos satut katsomaan 40-luvulta peräisin olevaa elokuvaa ja näet tanssivia nuoria, siinä hyppelevät vanhempani. Kerta kaikkiaan uskomatonta!

Siskoni kertoi, että äidillä oli tapana sanoa: ”Jos poika ei osaa tanssia tai pukeutua tyylikkäästi, häneen ei kannata tuhlaa aikaa.” Äiti kuulemma oppi pitämään tanssimista ja pukeutumista tärkeämpänä kuin sitä, että poika kohteli häntä hyvin. Sama viesti välittyi isästä. Hän näytti aina siltä kuin olisi miesten muotilehden kansikuvassa. Lähtiessään aamulla töihin hän piti huolen, että hänen hiuksensa näyttivät häikäisevän upeilta ja että hän oli trimmannut Clark Gablen mieleen tuovat ohuet viiksensä ja että sukat sopivat solmion väriin. Hän opetti minut pukeutumaan hyvin. Minulla oli laatikoittain sarjakuvalehtiä – *Fantastic Fouria*, *Blackhawkia* – jotka siihen aikaan maksoivat kaksi senttiä kappale (kävimme lehdillä jatkuvasti vaihtokauppaa ja jos ne olisivat vielä tallessa, ne olisivat omaisuuksien arvoiset), mutta en koskaan pitänyt itseäni supersankarina. En halunnut olla näkymätön tai loikata korkeiden rakennusten yli; kaipaasin vain supervoimia, joiden ansiosta olisin aina tyylikäs kuten Peter Gunn.

Kun muistelee, että esiintymislavalle noustessaan Alice puki ylleen likaiset ja repeytyneet pitkät kalsarit, verisen kalukukkaron ja reisiin ulottuvat leopardikuvioiset saappaat, voisi pohtia sitäkin, oliko tarkoitukseni kapi-noida, ei pelkästään tylsiin farkkuihin pukeutuneita aikakauden rokkareita vaan myös isääni vastaan. Teoriassani on yksi ongelma: olin aina halunnut olla kuten isäni.

Jo ennen yläastetta pukeuduin kouluun kuin Sinatran Rat Packiin – ohueen solmioon, pieniin kauluskäänteisiin – kun kaikki muut pitivät Levi'sin farkkuja ja flanellipaitoja. Kampasin hiukseni kuin Rick Nelson, joka kilpaili yhdellätoista hitillään Elviksen kahtatoista vastaan Elviksen armeijavuosina 1958 ja 1959, tai sitten nostin tukan pystyyn kuin Kookie 77 *Sunset Stripissä*. Viimeistelin kampaustani tunnin ennen kuin lähdin ulos. Luokkamme pojista vain minä ja ystäväni Eddie Wolf osasimme tanssia, käyttää oikeanlaisia vaatteita ja kammata hiuksemme juuri oikealla tavalla. Olimme tyylikkäitä jannuja. Tytöt pitivät meistä jo ala-asteella. Nickie sanoo, että näytin Gary Lewis & the Playboysin Gary Lewisilta. En kuullut nuoriin, jotka vaikuttivat eksyneiltä koulun käytävillä ja ihmettelivät, mitä tekisivät seuraavaksi. Minä astelin aina *määrätietoisesti*.

Tyylini ja asenteeni saivat tietenkin vaikutteita televisiosta. Vanhempani hankkivat ensimmäisen televisionsa 1948, joten perheessä oli ollut vastaanotin syntymästäni lähtien. Ennen kuin aloin käydä elokuviissa, olin jo asettautunut pikkuruisen Philcon tai RCA:n eteen – molemmat laitteet lähettivät luonnollisesti mustavalkoista ohjelmaa. Olimme kadullamme miltei ainoat, joilla oli televisio. Isällä oli tapana kantaa vastaanotin tätini ja setäni taloon illaksi, joten naapurit pääsivät katsomaan NBC:n *Texaco Star Theateria*. Koskaan ei riideltä siitä, mitä katsottaisiin, koska kanavia oli vain yksi aina siihen saakka, kunnes täytin viisi vuotta.

Sanoin jo aiemmin, ettei 1950-luvulla ollut minua tavallisempaa amerikkalaislasta. No, se johtui siitä, että sain televisiosta henkisen ravintoni. Meille syötettiin *Isä tietää kaiken* -tyylisiä ohjelmia ja ajatusta siitä, että Andy Griffin teki aina oikein, koska se oli Opien parhaaksi. Monia nuoperin viattomat, sentimentaaliset ja jopa moralisoivat ohjelmat nauratta-

vat nykyään, mutta mielestäni niissä oli paljon tarkkaan harkittua huumoria. Ne olivat toki äärimmäisen tervehenkisiä – jos Beaver sattui varastamaan edes omenan, se oli skandaali – mutta minusta se osoittaa melkoista älykkyyttä, että tekijät pystyivät kirjoittamaan kokonaisen jakson niin vähäpätöisen tapahtuman ympärille.

Nickie ja minä katsoimme uskollisesti *The Mickey Mouse Clubia* joka päivä. Ja kun saimme ikää, aloimme seurata *The Dick Clark Saturday Night Beechnut Showta*, jossa näin ensimmäisen kerran Bob Hopen, Pat Boonen, Johnnie Rayn ja niin monia muita tähtiä, että tiesin jo silloin, miksi halusin tulla. Varttuessani lempiohjelmiani olivat *77 Sunset Strip*, *Bourbon Street Beat* ja *Lahjomattomat*. Tempauduin mukaan niiden maailmaan. Täytettyäni yksitoista vuotta tärkeä käännekohta oli *Hämärän rajamailla* -sarja. Se vaikutti minuun mahdollisesti voimakkaammin kuin muut sarjat yhdessä, koska jokaisen jakson lopussa koko tarina käännettiin ylösalaisin. Katsoin vain ja haukoin henkeä. *Oho, sepä oli hienosti tehty!* Burgess Meredithin esittämä kirjastovirkailija räjäytti tajuntani. Kun ydinpomme on pudotettu, ketään muita ei ole jäänyt henkiin mutta häntä se ei haittaa, koska hän ei tule muutenkaan toimeen ihmisten kanssa, hän haluaa vain lukea ja... Juuri silloin hän rikkoo silmälasinsa.⁴ Seuraavana päivänä koulussa ei puhuttu mistään muusta. Entä jakso, jossa muukalaiset kertovat Maan asukkaille tulleen auttamaan ja ratkaisemaan ihmiskunnan ongelmat, mutta (juonipaljastus) todellisuudessa he ovat tulleet *syömään* meidät?

Kun olin ehkä seitsemän vuotta, isä osti isomman television. Se oli merkittävä edistysaskel entiseen verrattuna ja kaikkien mielestä loistava hankinta. Katsoimme setieni kanssa baseballotteluita (pikkuruisen pallon saattoi nyt juuri ja juuri erottaa) ja perjantaisin Pabst Blue Ribbonin ja Secret Cigarettesin sponsoroimia nyrkkeilyiltoja. Minut laitettiin jatkuvasti seisomaan vastaanottimen viereen ja pitelemään antennia, kun kuva heilui ja vieri ruudulla ja sedät ohjeistivat minua: ”Vinnie, siirry vähän oikealle! Ei, vaan vasemmalle!” Tai sitten kiinnitimme teräsvillan palasen antennin päähän. Isä oli aina katolla asentamassa isompia ja parempia televisioantenneja.

⁴ En ole koskaan unohtanut sitä episodia. Se innoitti minua tekemään ”The Last Man on Earthin” *Welcome 2 My Nightmarella*.

Lapsuuttani (ja ehkä koko elämäni) pystyi analysoimaan vain seuraamalla televisioteknologian kehitystä. Muistan olleeni Detroitin keskustassa noin seitsemänvuotiaana ja nähneeni ihmisiä seisomassa lumisateessa kaupan edessä, koska yhdessä ikkunoista oli väritelevisio. Kaikki olivat ihmeissään. ”Mitä vielä keksitäänkään!” Näyteikkunassa pyöri tuoloin *Ihmemaa Oz*. Kun Dorothy astuu talostaan Munchkinien maahan ja maailma loistaa väreissä, olimme ällikällä lyötyjä – ja elokuvan uusinnat nostavat yhä ihokarvani pystyyn.

Kun olin kahdentoista, hankimme Motorola-konsolin. Se oli täydellinen viihdekeskus, johon kuuluivat stereot ja kaiuttimet sekä baarikaappi laitteiston vasemmassa laidassa. Harmaanvihreässä kuplamaisessa televisioruudussa oli pyöreät kulmat. Muistan, kun äiti huusi: ”Illalla tulee *Lahjomattomat!*” Maltoimme tuskin odottaa, koska se tarkoitti Swansonin valmisateriaa, joka oli mielestämme maailman siistein juttu. Istuin lattialla vastaanottimen edessä, avasin rasian ja nautiskelin herkullisista tuoksuista, jauhelihipihvistä tai kalkkunallallisesta, johon kuului pari pakussa liemessä lilluvaa kalkkunasiivua, perunamuusi ja alumiinifolioon kääritty pieni murea omenaleivos. Kerta kaikkiaan taivaallista.

Sukupolveni lapset tuijottivat töllöä niin intensiivisesti, että meidät oli vieroitettava sen vaikutuspiiristä. Televisio on pysynyt seuralaisenani koko elämäni ajan. Kirjassaan *Snakes! Guillotines! Electric Chairs!* Dennis Dunaway kertoo minun olleen niin pahasti koukussa televisioon, että päivän päätteeksi tuijotin testikuvan heimopäällikköä aivan yhtä tyytyväisenä. Mutta jos totta puhutaan, voisin katsoa jopa lumisadetta. Opin jo varhain, että kun on kiertueella bändinsä kanssa ja yöpyy Holiday Innissä joka ainoa ilta ja kun kaikki ympärillä näyttää tarkalleen samanlaiselta, televisio on paras ystäväsi. Glen Buxton ja Neal Smith olivat samaa mieltä; aina kun asuimme vuokralla yhdessä, kaikki pitivät televisionsa auki ihan vain hvin vuoksi. (Ei kovin älykästä, koska meillä ei ollut varaa maksaa sähkölaskuja.) Vielä nykyäänkin, jos rakas vaimoni Sheryl ei sammuttaisi televisiota, nukahtaisin sen suhinaan.

Viisikymmentäluku oli kauhuohjelmien kulta-aikaa. Niitä juonsivat Svengoolien, Boulet Brothersin ja Elviran edeltäjät. *Shock Theaterin* Selwyn, Morgus the Magnificent, E. Nicky Witty, Vampira ja monet muut varsin harmittomat camp-hahmot esittelivät myöhäisillan kauhu-

ja sci-fi-elokuvia paikallistelevisioissa ympäri Amerikkaa. Koska lähetykset olivat suoria eikä niitä tallennettu nauhalle tai filmille, heitä lymyilee nykyään vain niiden mielissä, jotka olivat riittävän vanhoja nähdäkseen heidät aikoinaan. Minä, isä ja Nickie tykkäsimme katsoa *Lights Outia*. Istuimme ja odotimme, katselimme aavemaisia silmiä pimeyden keskellä, kunnes verinen käsi ojentautui meitä kohti ja valmistauduimme kuuntelemaan kauhusta väristen Frank Gallopiä, joka sanoi: "*Valot pois.*" Kuvaruutu pimeni, ja joka ainoa kerta siskoni kirkaisi, jolloin minä puolestani pelästyin pahemman kerran. Jos kiinnostaa selvittää, mistä Alice Cooperin hahmo on peräisin, tämäkään ei ole hullumpi paikka aloittaa.

Vain ani harva kauhuohjelma oli varsinaisesti pelottava, mutta koska ne lähetettiin korkealla taajuusalueella, kuvat ruudulla usein hajosivat ja venyivät, ja vaikutti siltä kuin ohjelmat olisivat tulleet jostain yliluonnollisesta ulottuvuudesta. Pidin yli kaiken *House of Horrorista* ja *Tarantula Ghoulist* ja *Freddy the Ghoul*ista, joka sanoi hassuja juttuja kuten: "Tänä iltana esitämme todellisen klassikon, *Tuulen viemää*", mutta Osca-reilla palkitun elokuvan sijaan näytettiinkin *The Reptile That Ate Cleveland*. Sitten perjantai-iltana *Zacherley the Cool Ghoul*, "Seremonioiden hirviö", haudankaivajan viitassaan ja silmäluomet tummiksi meikattuina lausui matalalla äänellään: "Olemme kokoontuneet tänne tänä iltana... Hei, kuulostaa siltä kuin olisimme hautajaisissa, eikö vain?" Koulussa minä ja kaverini pohdimme, mitä edellytettiin, jotta sai sellaisen työpaikan. Ajattele nyt, siitä maksettiin, että esitteli vanhoja kauhufilikkoja televisiossa! (Ottaisin mielelläni perjantai-illasta samaisen slotin, jossa minulla on jo radio-ohjelmani *Alice's Attic*. Esittelisin kauhuelokuvia perheenjäsenteni näytellessä niiden henkilöhahmoja ja tekisin siitä kaikkien aikojen trendikkäimmän ohjelman. Ehkä sitten kun olen yhdeksänkymmentä!)

Me lapset ruokimme kauhun nälkäämme myös elokuvissa. Vanhemmamme veivät Nickien ja minut usein drive-in-teatteriin katsomaan *Martina* ja *Lewista* tai *Abbottia* ja *Costelloa*, mutta kun olin ystäväni seurassa, halusimme vain nähdä aseita, avaruusaluksia ja pelottavia hirviöitä. Pelästyminen sinällään kiinnosti meitä, etsimme aina verisimpiä kohtauksia ja muut pitivät pelkurina sitä, joka lähti livohkaan. Meillä oli tapana mennä lauantaiaamuisin *Eastown Theatreen* ja ihastella marmorikäytäviä ja punaisia pylviä, valtavia goottilaisia kattokruunuja ja paikannäyttäjiä,

joilla oli pieni pillerihattu. Yksi aikuisista jätti meidät elokuvateatterin eteen yhdeltätoista ja haki kuudelta illalla. Taskuissamme oli 50 senttiä, jolla maksoimme kolme elokuvaa, popcornit, kokikset ja makeiset, ja silti rahaa jäi vielä.

Siskonikin piti Eastownin tarjonnasta. Kävimme yhdessä katsomassa Vincent Pricen filikkoja, kuten *Vahakabinetti* ja *Yö kummitustalossa*. Seitsemän, kahdeksan ja yhdeksän vuoden ikäisenä nautin siitä, että sain pelästyä jättiläishämähäkkiä tai ulkoavaruuden oliota, ja vain harvoin menetin yöuniani sen takia. Ymmärsin, että ne olivat vain elokuvia. Vielä nykyään pyrin aina selvittämään, mikä tekee leffasta todella pelottavan, ja yleensä se ei johdu hirviöstä vaan siitä, mitä hirviö mahdollisesti edustaa. Kauhuelokuvat herättävät levottomia tunteita, kun ne kertovat jostain ihan muusta: ydinsodasta, sukupuolitaudista, sosiaalisesta mediasta, ikääntymisestä, unettomuudesta, jostakusta tuholaisesta ja tietenkin itse Paholaisesta. Sen vuoksi en kyllästy niihin koskaan.

Löytyi kuitenkin pari poikkeusta. Nickie ja minä menimme katsomaan *Mustan laguunin hirviön*, kun olin vain kymmenen vanha, ja se elokuva säikäytti minut pahemman kerran. Olimme niin peloissamme, että juoksimme molemmat ulos teatterista kesken esityksen. Muistan pudottaneeni popcornpussini ja kiirehtineeni pakokauhun vallassa kohti lämpiöstä hohtavaa valoa. Muiden Universalin kauhuelokuvien hirviöiden ulkoisen olemuksen pystyin hyväksymään. Näin Ihmissuden ja ajattelin: ”Okei, onhan se pelottava, mutta tyyppi on vain pukeutunut ihmissudeksi. Ihmissusi on karvainen, Frankensteinilla on litteä pää, Draculalla on hampaat, Muumio on kääritty siteisiin.” Tiesimme, että kaikki oli vähän hupsua, jos olimme olleet katsomassa *Merenpohjan hirviötä* ja jättiläismustekalaa, joka oli selvästi muovailuvahasta tehty animaatio (Ray Harryhousen oli toki nero), tai *The Brain That Wouldn't Dieta*, jossa näyttelijä oli vain työntänyt päänsä pöytänsä sahattuun aukkoon, tai mitä tahansa elokuvaa, jossa hirviöillä oli selvästi vetoketjut selässä ja nailonkielet näkyivät leukapielissä. *Kauhutorit* oli melko kammottava, varsinkin vapiseva vanhus, jolla ei ollut silmiä, mutta enemmän minua pelotti *Helvetillisten* tyttö, joka tanssi kuolleiden kanssa. Mikään niistä ei kuitenkaan vetänyt vertoja *Mustan laguunin hirviölle*. Pelottavuus perustui kalamaiseen kidusmieheen, jossa oli vielä jäljellä jotain inhimillistä, hybridiin, jollaista oli vaikea edes kuvitella. Onko

mitään karmivampaa kuin se, miten otus ui naisen perässä ja huitaisee kynsillään mutta ei aivan osu naista jalkaan. Sitten otus lähestyy telttaa ja yhtäkkiä katsoja näkee paha-aavistamattoman miehen otuksen silmin. En ollut koskaan todistanut mitään vastaavaa. Mies kääntyy ja tarkastelee juuri *sinua*, katsojaa, ja juuri silloin huitaiset jättiläiskynnelläsi miestä ja repäiset tämän kasvot irti. Kääk!

Draculan raivoisa psykopaatti Renfeld, jota esitti luonnonäyttelijä Dwight Frye, oli toinen kauhuelokuvan luomus, joka pysäytti minut ajattelemaan ja on vaivannut minua koko ikäni ja jonka nahkoihin asettuisin vielä eräänä päivänä. Mutta säästän hänet myöhempään ajankohtaan.